

Sunt un om viu

Nichita Stănescu

Sunt un om viu.
Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin.
Abia am timp să mă mir că exist, dar
mă bucur totdeauna că sunt.

Nu mă realizez deplin niciodată,
pentru că
am o idee din ce în ce mai bună
despre viață.

Mă cutremură diferența dintre mine
și firul ierbii,
dintre mine și lei,
dintre mine și insulele de lumină
ale stelelor.
Dintre mine și numere,
bunăoară între mine și 2, între mine și 3.

Am și-un defect un păcat:
iau în serios iarba,
iau în serios lei,
mișcările aproape perfecte ale cerului.
Și-o rană întâmplătoare la mână
mă face să văd prin ea,
ca printr-un ocean,
durerile lumii, războaiele.

Dintr-o astfel de întâmplare
mi s-a tras marea înțelegere
pe care-o am pentru Ulise - și
bărbatului cu chip ursuz, Dante Alighieri.

Cu greu mi-aș putea imagina
un pământ pustiu, rotindu-se
în jurul soarelui...
(Poate și fiindcă există pe lume
astfel de versuri.)

Îmi olace să râd, deși
râd rar, având mereu câte o treabă,
ori călătorind cu o plută, la nesfârșit,
pe oceanul oval al fantaziei.

E un spectacol de neuitat acela
de-a ști,
de-a descoperi
harta universului în expansiune,
în timp ce-ți privești
o fotografie din copilărie!

E un trup al tău vechi,
pe care l-ai rătăcit
și nici măcar un anunț, dat
cu litere groase,
nu-ți pferă vreo șansă
să-l mai regăsești.

Îmi desfac papirusul vieții
plin de hieroglifice,
și ceea ce pot comunica
acum, aici,
după o descifrare anevoioasă,
dar nu lipăsită de satisfacții,
e un poem închinat păcii,
ce are, pe scurt, următorul cuprins:

Nu vreau,
când îmi ridic tâmpla din perne,
să se lungească-n urma mea pe paturi
moartea,
și-n fiecare cuvânt țâșnind spre mine,
pești putrezi să-mi arunce, ca-ntr-un râu
oprit.

Nici după fiecare pas,
în golul dinapoia mea rămas,
nu vreau
să urce moartea-n sus, asemeni
unei coloane de mercur,
bolți de infern proptind deasupra-mi...

Dar curcubeul negru-al ei, de alge,
de-ar bate-n tinereția mea s-ar sparge.

E o fertilitate nemaipomenită
în pământ și-n pietre și în schelării,
magnetic, timpul, clipită cu clipită,
gândurile mi le-nalță
ca pe niște trupuri vii.

E o fertilitate nemaipomenită

în pământ și-n pietre și în schelării.
Umbra de mi-aș ține-o doar o clipă pironită,
s-ar și umple de ferigi, de bălării!

Doar chipul tău prelung iubito,
lasă-l așa cum este, răzimat
între două bățai ale inimii mele,
ca între Tigru
și Eufrat.